

Tholstrup: Nærværende lovforslags formål er en mærkelig blanding af beskyttelse af befolkningen mod at blive snydt ved at få dårligt fodtøj og beskyttelse af fabrikanterne mod en nærgående konkurrence fra andre lande, som måske kunne lave bedre og billigere fodtøj. Fabrikanterne er bange for konkurrence og forlanger, at det udenlandske fodtøj skal være særligt mærket, idet de mener, at folk så vil holde sig til godt dansk arbejde udfra den betragtning, at man derved støtter dansk erhvervsliv.

Jeg har vist tidligere sagt her, at vi betragter den slags beskyttelse af enkelte individer som værende til skade for andre mennesker i samfundet, som må betale for den beskyttelse. Hvis man vil sikre folk mod udnyttelse, f. eks. mod profitbegær, som der blev sagt, er det nok bedre at få indført fri konkurrence. Den virkelige måde at opnå profit på vil nemlig så blive at levere gode varer til en konkurrencedygtig pris. Det er den eneste holdbare mulighed, der er for at tilfredsstille sit profitbegær. Hvis man vil levere en underlødige vare, kan man ikke sælge den, og så får man selvfølgelig heller ikke nogen profit.

Hvis vi vil give befolkningen en virkelig beskyttelse, så vil der altså være meget mere grund til at komme med et forslag om at ophæve skotøjsrationeringen med øjeblikkelig virkning. Det er en ganske overflødig rationering i dag. Produktionen af fodtøj er større, end den var før krigen, og den er vel allerede nu på vej nedad igen, fordi der ikke er tilstrækkelig afsætning. Der finder afskedigelser sted, fordi folk ikke frit kan købe det, de har lyst til. Lagrene ude hos skotøjshandlerne stiger stærkt, og med formandens tilladelse vil jeg gerne gengive et par linier af et brev fra en skotøjshandler i Nordsjælland; det drejer sig om en lille forretning. Han havde ifølge sit brev den 1. november 1947 407 par rationeringspligtigt fodtøj på lager. Den 1. november 1948 havde han 848 par på lager, og i dag — den dag, han skriver brevet — ca. 1 000 par. Lignende forhold gør sig gældende i alle andre forretninger, og jeg holder på, at rationeringen kunne været ophævet allerede i efteråret 1948.

Jeg vil derfor henstille til den højtærede handelsminister, at han i konsekvens af, at der er rigeligt af denne vare, ophæver

rationeringen straks. Den eneste fodtøjsvare der er mangel på i dag, er gummistøvler. Til trods for at der er en 60 pct.s toldbeskyttelse derpå, har de danske fabrikker ikke kunnet producere tilstrækkeligt, og jeg er bange for, at den højtærede minister er lidt for fedtet med valutaen, så vi altså heller ikke kan få noget ind udefra til at dække behovet. Her var der grund til at beskytte forbrugerne mod at få dårligt fodtøj derved, at man gav dem adgang til at købe nogle importerede gummistøvler, så de ikke gik og blev våde om fødderne.

Der tales om misbrug, om at producenterne vil bruge pap i fodtøjet for at gøre det ringere. Var det ikke bedre at fjerne de 30 pct.s told, der er på fodtøj, så man gjorde fodtøjet så meget billigere? Jeg ved nok, at den højtærede handelsminister vil sige, at tolden ikke er særlig betydningsfuld i øjeblikket, fordi der ikke importeres ret meget fodtøj. Men det er en kendsgerning, at tolden virker som en kunstig prisstimulans og holder fremskridtene ude. Når man har et beskyttet marked, kan rationalisering og andre foranstaltninger vedrørende produktionen vente, til man er tvunget til at gennemføre dem. Derfor var det bedre at fjerne disse 30 pct.s told, der er på fodtøj, end at komme med et lovforslag som dette, som er ganske overflødig. Det er jo klart, at den skotøjsfabrikant, som fylder pap i sit fodtøj, ikke kan sælge det — folk er heller ikke så dumme.

Den sidste paragraf vedrører Færøerne. På Færøerne kan forbrugerne altså stadigvæk få lov til at have pap i fodtøjet, og der kan de stadigvæk få lov til at købe udenlandsk fodtøj. Jeg ved ikke, hvorfor færingerne ikke trænger til beskyttelse i den retning? Jeg synes, at færingerne på det område burde have samme ret som vi hernede, hvis det kan kaldes en ret.

Da vi altså ikke anser lovforslaget for at være til nogensomhelst nytte, kan vi ikke stemme for det.

Ministeren for handel, industri og søfart (Krag): Jeg takker de ærede ordførere for den hurtige og velvillige behandling.

Det ærede medlem hr. Tholstrup har jeg ikke grund til at takke så forfærdelig meget; jeg forstod, at det ærede medlem dels mente, at loven var nytteløs, eller direkte skadelig,